

δαιμόνιος ἐπίθ. λόγ. σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. δ α ι μ ό ν ι ο ς .

1) Ὁ θεῖος, ὁ θαυμαστός, ὁ ὑπέροχος λόγ. σύννηθ.: Δαιμόνιο ἔργο, δαιμόνια ἐφεύρεση λόγ. σύννηθ. Τραγουδοῦσα τραγούδι δαιμόνιο Σίκιν. 2) Ὁ εὐφυής, ὁ ἱκανὸς καὶ ἐφευρετικός, ὁ πολυμήχανος λόγ. σύννηθ.: Δαιμόνιος ἄνθρωπος - πολιτικός - καλλιτέχνης - τεχνίτης.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. ὑπὸ τὸν τύπ. Δαιμόνιος Σῦρ.

δαιμόνισμα τό, πολλαχ. δαιμόνισμαν Πόντ. δαιμόνισμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. δ α ι μ ο ν ί ζ ω .

1) Ἡ πρᾶξις καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ δαιμονίζω, ἐξόργισις πολλαχ. 2) Ἡ παραφρόνησις, ἡ τρέλλα πολλαχ. καὶ Πόντ.

δαιμονισμένα ἐπίρρ. σύννηθ.

Ἐκ τῆς παθ. μετοχ. δ α ι μ ο ν ι σ μ έ ν ο ς τοῦ ρ. δ α ι μ ο ν ί ζ ω .

Δαιμονισμένως σύννηθ.: Τί ἔχει αὐτὴ καὶ φωνάζει δαιμονισμένα; Τὸ αὐτοκίνητο τρέχει δαιμονισμένα σύννηθ. Σούραγε οὕλη μέρα δαιμονισμένα ἕνας βουρλοκαίρης, ποὺ δὲ μᾶς ἄφηκε νὰ σταθοῦμε λεφτοί! (σούραγε = σφύριζε, βουρλοκαίρης = κακὸς καιρὸς) Πελοπν. (Γαργαλ.) Οἱ σειρήνες σφύριζαν δαιμονισμένα Ἀθῆν.

δαιμονισμός ὁ, Λεξ. Βλαστ., 395 διμονῦ'σμός Μακεδ. (Θεσσαλον.)

Ἐκ τοῦ ρ. δ α ι μ ο ν ί ζ ω .

Ἡ παραφρόνησις, ἡ τρέλλα ἐνθ' ἄν. Συνών. δ α ι μ ό ν ι σ μ α .

δαιμονο - σύννηθ.

Θέμα τοῦ οὐσ. δ α ί μ ο ν α ς .

Ὡς πρῶτον συνθετικὸν δηλοῖ ὅτι τὸ ὑπὸ τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ ἐκφραζόμενον προέρχεται ἢ ἔχει σχέσιν μὲ τὸν δαίμονα, κυριολ. ἢ συνεκδ., ἔχει τὴν ιδιότητα τοῦ δαίμονος ἀπὸ ὑλικῆς ἢ ἠθικῆς ἀπόψεως, ἥτοι τοῦ ἀτιθάσου καὶ κακοῦ χαρακτήρος, τῆς ἐν γένει κακῆς ποιότητος, οἶον: δαιμονάνθρωπος, δαιμονόγερος, δαιμονόκαιρος, δαιμονοκόρη, δαιμονόπαιδο, δαιμονότοπος κ.τ.τ.

δαιμονογάιδαρος ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. δ α ί μ ο ν α ς καὶ γ α ί δ α ρ ο ς .

Δαίμων μεταμορφούμενος τὴν νύκτα εἰς ὄνον αὐξανόμενον καταπληκτικῶς, ὅταν ἐπιβῇ τις αὐτοῦ, ἢ εἰς ὑψηλὸν ἄνθρωπον ἢ ἄσκον: Βάνει τὸν καλὸ σου δαιμονογάιδαρο κ' ἐκουβάλειε πέτρες τοῦ θεοῦ τὴν ἡμέρα. Συνών. ἄ ν α σ κ ε λ ᾱ ς .

δαιμονοκινῶ ἐνιαχ. διμουνουκῶ Μακεδ. (Βογατσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ α ί μ ο ν α ς καὶ τοῦ ρ. κ ι ν ῶ .

Ἐξωθῶ τινὰ ὡς δαίμων εἰς πρᾶξιν ἢ σκέψιν κακὴν ἐνθ' ἄν.

δαιμονοκόρη ἡ ἐνιαχ. διμουνουκόρ' Θράκ. (Αἶν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. δ α ί μ ο ν α ς καὶ κ ό ρ η .

Ἡ κόρη τοῦ δαίμονος ἐνθ' ἄν. β) Ἡ κακοῦ χαρακτήρος κόρη, ὑβριστικῶς ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Μωρὴ σκύλλα, μωρὴ ἄνομη, μωρὴ δαιμονοκόρη, δὲν ἡῶρες κρίση νὰ μὲ πᾶς, κρίτη γιὰ νὰ μὲ κρίνῃ; Αἶν.

δαιμονοκούλουκο τό, Ἄνδρ. Θήρ. Κυκλ. Χίος.

Ἐκ τῶν οὐσ. δ α ί μ ο ν α ς καὶ κ ο υ λ ο ύ κ ι .

1) Ὁ ἄγριος καὶ ἀτίθασος κύων ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ. ἐπὶ παίδων, ὁ ζωηρὸς καὶ ἀτίθασος Θήρ. Συνών. δ α ι μ ο ν ό π α ι δ ο , δ α ι μ ο ν ό π ο υ λ ο , δ α ι μ ο ν ό σ π ε ρ μ α , δ α ι μ ο ν ό σ π ο ρ ο ς , δ ι α β ο λ ό π α ι δ ο , δ ι α β ο λ ό π ο υ λ ο , δ ι α β ο λ ό σ π ε ρ μ α , δ ι α β ο λ ό σ π ο ρ ο ς .

δαιμονομάζωμα τό, Ἄνδρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. δ α ί μ ο ν α ς καὶ μ ά ζ ω μ α .

Κατὰ πληθ. μεταφ., τὰ δαιμονικῶς, ἥτοι ἀδίκως, συνεχθέντα κέρδη: Παροιμ. φρ.

Δαιμονομαζώματα ἀνεμοσκορπίσματα (τὰ ἀδίκως κτηθέντα δὲν διατηροῦνται ἐπὶ πολὺ). Συνών. παροιμ. φρ. Ἀ ν ε μ ο μ α ζ ώ μ α τ α δ ι α β ο λ ο σ κ ο ρ π ί σ μ α τ α .

δαιμονόπαιδο τό, Μύκ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Σύμ. — Ν. Πολίτ., Μελέτ. 2, 441.

Ἐκ τῶν οὐσ. δ α ί μ ο ν α ς καὶ π α ι δ ί .

1) Τὸ ἐκ δαίμονος καὶ ἀμαρτωλῆς γυναικὸς γεννώμενον παιδίον, συμφώνως πρὸς ἐπικρατοῦσαν παρὰ τῷ λαῷ πρόληψιν Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν. Συνών. δ α ι μ ο ν ό σ π ε ρ μ α , δ α ι μ ο ν ό σ π ο ρ ο ς , δ ι α β ο λ ό σ π ε ρ μ α , δ ι α β ο λ ό σ π ο ρ ο ς . 2) Τὸ ζωηρὸν καὶ ἀτίθασον παιδίον Μύκ. Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Σύμ.: Δὲ γάθεται φρόνιμο καθόλου τὸ δαιμονόπαιδο Κίτ. Μάν. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α ι μ ο ν ο κ ο ύ λ ο υ κ ο 2 .

δαιμονοπαρμένος ἐπίθ. Κ. Βάρναλ., Ἀπολογ. Σωκράτ., 63 — Λεξ. Δημητρ. διμουνουπαρμένους Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ α ί μ ο ν α ς καὶ τοῦ π α ρ μ έ ν ο ς , μετοχ. τοῦ ρ. π α ί ρ ν ω .

1) Ὁ οἶονεῖ ὑπὸ δαίμονος κατεχόμενος, ὁ διατελὼν ἐν ἐξάλλῳ καταστάσει ἐνθ' ἄν.: Ὅταν ἄξαφνα καμμὰ δαιμονοπαρμένη γριά ξεφωνίσῃ Κ. Βάρναλ., ἐνθ' ἄν. 2) Μεταφ. ὁ ὑπνοβάτης Λεξ. Δημητρ.

δαιμονοπειράζομαι ἐνιαχ. διμουνουπ'ράζουμι Ἡπ. (Χουλιαρᾶδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δ α ί μ ο ν α ς καὶ τοῦ ρ. π ε ι ρ ά ζ ο μ α ι .

Προσβάλλομαι ὑπὸ δαιμόνων, καταλαμβάνομαι ὑπὸ δαιμονικῆς ἐπιηρείας.

δαιμονοπείραξη ἡ, Βιθυν. Μῆλ.— Ἀδάμ., Ἀπὸ τὸ Χωρ., 29 διμουνουπείραξ' Ἡπ. (Κοκκιν. Κόνιτς. Χουλιαρᾶδ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Μακεδ. (Γρεβεν. Καταφύγ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. δ α ί μ ο ν α ς καὶ π ε ί ρ α ξ η .

1) Ἡ σατανικὴ ἐπήρεια, ὁ πειρασμὸς δαίμονος καὶ ἡ ἐκ τούτου παράκρουσις φρενῶν Βιθυν. Μῆλ. Ἡπ. (Κοκκιν. Χουλιαρᾶδ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Μακεδ. (Γρεβεν. Καταφύγ.) — Ἀδάμ., ἐνθ' ἄν.: Αὐτὸ ποὺ κάνει δὲν εἶναι καλὸ, εἶναι δαιμονοπείραξη Βιθυν. Ὅσο ἤθελε νὰ τὸ ξεχάσῃ, τόσο ἡ δαιμονοπείραξη 'ς τὸ μυαλὸ του Μῆλ. Κ' μήθ'κι 'ς τ' ἁλών' κὶ τοὺν βεῖη διμουνουπείραξ' Ἡπ. (Χουλιαρᾶδ.) Πβ. ἄ ν τ ε μ α 3 . 2) Συνεκδ., τὸ πονηρὸν πνεῦμα, ὁ δαίμων Ἡπ. (Κόνιτς.): Ἀμα ζ'γώσ' ἄνθρωπους, κρύβουντι μέσα 'ς τίς ροῦπες σὰν οἱ διμουνουπείραξ (ροῦπες = τρύπες).

